

[Ole Espersen]

drives. Er det ikke noget, der følger af hans opgave som skatteminister? Det er altså ikke kun retorisk; jeg vil meget gerne have svar på det.

Formanden:

Jeg kan se, at jeg bliver nødt til at gøre opmærksom på, at det er venligt af formanden, hvis han giver en medspørger ordet to gange, og det er sket i denne sag.

Justitsministeren (Agnete Laustsen, fg.):

Jeg kan sige, at det naturligvis er en skatteministers opgave at inddrive de skatter, der påhviler borgerne. Men det, der er problemet i denne sag, er, hvordan retten afgør, om det påhviler borgeren at betale disse skatter.

Formanden:

Sidste gang, hr. Ole Espersen.

Ole Espersen (S):

Jeg er meget glad for ministerens svar, for ikke blot påhviler det altså borgeren efter loven, men oven i købet også efter en klar Østre Landsrets-dom at betale de 100.000 kr., som landsretten nåede frem til.

I øvrigt er jeg glad for, at ministeren sagde, at det naturligvis er skatteministerens opgave at sørge for at få de midler inddraget. For der står i en lov, der også sorterer under Justitsministeriet, at en minister er ansvarlig – der står oven i købet »kan straffes«, men det er nu sådan nogle grimme ord at bruge, og dem er der ikke nogen grund til at bruge lige i dag i hvert fald – hvis ministeren tilsidesætter de pligter, der påhviler ham efter grundloven eller lovgivningen i øvrigt eller efter hans stillings beskaffenhed. Jeg forstod på ministeren, og jeg vil bede ministeren bekræfte det, at det selvfølgelig påhviler skatteministeren efter hans stillings beskaffenhed at inddrive de skatter, som lovgivningen og retspraksis har udtalt at det påhviler borgerne at betale.

Justitsministeren (Agnete Laustsen, fg.):

Kun den sidste kommentar til spørgeren, at problemet her er, at forskellige retsinstanser i sager med forskellige præmisser har anlagt forskellige vurderinger.

Spm. nr. S 278

3) Til *justitsministeren* af:

Ole Espersen (S):

»Er det holdbart, at en underliggende instans som Landsskatteretten kan tilsidesætte afgørelser og praksis fastlagt gennem domme i Højesteret og landsret som følge af manglende anke af tabte kendelser i Landsskatteretten?«

Skriftlig begrundelse

Spørgsmålet er af afgørende principiel betydning for, hvem der bør tillægges størst vægt i lovfortolkningen. Har Højesteret afsagt en dom, der giver skattemyndighederne medhold, bør man kunne gå ud fra, at lovgivningen er tilstrækkelig, og at der derfor ikke er behov for lovændringer.

Ole Espersen (S):

Nu sluttede den fungerende justitsminister af med at sige »forskellige instanser ud fra forskellige præmisser«. Imidlertid er det nu engang sådan, at Østre Landsret og Højesteret er de højeste retsinstanser, vi har, mens Landsskatteretten er et led i det rent administrative hierarki – den administrative instans, som der jo oven i købet klart står i skatteministerens egen betænkning – som vedrører appelgrænsning. Derfor er det sådan, at gældende ret fastlægges af de egentlige domstole, først og fremmest af landsret og naturligvis af Højesteret.

Når jeg spørger, om det er holdbart, at skatteministeren foretrækker en underliggende administrativ instans, er det, fordi skatteministeren derved på egen hånd vil ændre gældende ret, således som gældende ret er fastslået af domstolene og ikke af Landsskatteretten.

Det siges i skatteministerens meddelelse, at der er tale om forskellige niveauer. Ja, det er der, og det er det afgørende og det, der er baggrunden for mit spørgsmål.

Justitsministeren (Agnete Laustsen, fg.):

Jeg må give spørgeren ret i, at det ikke i almindelighed er holdbart, at en underliggende instans som Landsskatteretten tilsidesætter afgørelser og praksis fastlagt gennem domme i Højesteret og landsret. Men når det er sagt, finder jeg samtidig grund til at pege på, at der ifølge skatteministerens redegørelse ikke i de fore-

Hermed sluttede spørgsmålet.